

I

Ingràvides muntanyes que us desplegàveu
sense fonda ni pudor.

Que era totalment sincer,
que era un cant a la llibertat,
que no vam aconseguir, clar.

Les notes quedaren suspeses
sota la mirada trista del director.
I sense cambra ens vàrem quedar,
sense solfa i sense corda,
mirant com es deixa enrere la mar.

Que eren dies estranys
i nosaltres encara no sabíem estimar-nos.
Trobem-nos en els més inferns infernals
que la nit sempre arriba
i les persianes ens protegiran de l'esguard.

II

Esdevindrem poetes si per mi sia,
on la paraula restarà
entre el so de l'esquella i la llunyania.
I el fum tomellós del teu parlar
inundarà la meva sordesa
fosa entre la multitud que no ens deixar estimar.

III

Navegant

Encara trampeja la terra fèrtil

que tot ciutadà vol tenir sota els seus peus.
Dóna dies a les aigües esperant una senyal
que si arriba potser l'ofegarà en la tempesta.

Viatger d'alta mar, ànima devastada,
esguardes des de dalt les ones,
la falsa i gastada realitat,
fuges dels grumolls de la terra.
En altes aigües, la follia és vida,
càntic d'una veu dissonant i confusa.
Sense harmonia ni línies divisòries,
la música navega lliure entre les ones.
Però els ports temen no rebre mariners mai més.

IV

Pompeia

Saps que encara som
i que t'estim en el goig de l'agost
amb el ressò de l'instrument més humà.
Que malgrat les noves primaveres,
la nostra fóra eterna
plena de joia i creació.
Saps que tu encara hi ets
però que ja no vols
mirar per tu i per mi
sense esbossar maldestres rialles.
Som el crit ofegat dins la nit
que ha patit el gran jou de l'opressor,
la follia dels mals déus.
Hem viscut en l'anestèsia

i som un spleen inacabat,
una copa de vi vessada,
bell patrimoni del vertader amor.
Marxem, marxem d'aquí.
Retrobem-nos en una freda nit
d'una ciutat sepultada d'injustícia.
Una ciutat que es vesteix de tu.

V

Agost

Davallàvem juntes per la ria
que riolava sota aquella terra.
Fermos passos plens d'històries
i antigues cambres fermades sense
segell
en una caseta de fusta plena de
glòries.

Confoníem avions per ocells,
estels per promeses eternes.
I un bell pou s'estenia,
per evocar tot el plor i cridar contra
l'oblit
de l'estiu que se'ns fonia.

Dona la Fontaine / Poesia / 18 anys